

Goda Zoltán

CSAK AZT TETTEM, AMIT KÖTELESSÉGEMNEK ÉREZTEM –

INTERJÚ BENIAMINO BENETAZZOVAL

A két város: Conselve és Jászberény testvérvárosi kapcsolata több évtizede folyamatosan fejlődik, és ebben kulcsszerepe volt olasz barátunknak, akit 2020 júliusában az együttműködés alakulásáról kérdeztem.

– *Milyen ismereteid voltak Magyarországról, és rólunk, magyarokról az első jászberényi látogatásod előtt?*

– 1978-ban ismerkedtem meg az első magyarral. A munka mellett kezdtem akkor tanulni, és szerencsére a tanárom, aki francia nyelvet tanított, a jászberényi születésű Varga Katalin volt. Szívélyes kapcsolat, mondhatni barátság alakult ki közöttünk, és így az első magyar vonatkozású tapasztalatom igen kedvező volt. A magyar nyelvről is lett némi fogalmam, amikor Varga tanárnő a gyermekeivel beszélt.

– *Hogyan jött létre a testvérvárosi kapcsolat, kik voltak a kezdeményezők, és te mikor kapcsolódtál be a folyamatba?*

– A múlt század 80-as éveiben merült fel az óhaj más európai országok megismerésére, elsősorban nyugati országokra gondolva. Conselvében is mutatkozott ilyen irányú érdeklődés. Vasco Varotto polgármester úrra viszont nagy hatással volt a magyarok 1956-os megmozdulása és a magyar nép büszkesége, így azt kívánta, hogy keresni kell egy olyan magyar várost, amellyel kapcsolatot lehet létesíteni. Erről a kívánságáról tájékoztatta az önkormányzati testületet is. Akkor Drago Fiero Angelo tanácsnok közölte, hogy abban az iskolában, amelyben ő tanít, van egy tanárnő, Varga Katalin, aki Magyarországról jött. Őt kérték meg, hogy írjon levelet szülővárosa önkormányzatának. Így is történt, Jászberényben a javaslatot örömmel fogadták, Buzás Sándor tanácselnök koordinálásával megkezdődött a két város kapcsolata.

Vasco Varotto polgármester úr engem kért fel, hogy foglalkozzam a testvérvárosi kapcsolat adminisztratív ügyeinek intézésével, annál is inkább, mert már ismertem Varga Katalin tanárnőt. Így kezdtem kiépíteni a kapcsolatokat magyar barátainkkal, elsősorban a Jászberényi Önkormányzat tagjaival.

– *Melyek voltak az első benyomásaid Jászberényről?*

– 1989 februárjában jöttem először Jászberénybe a conselvi iparosok egy csoportjával. Az első benyomásom a szívélyes fogadtatás volt, és megfigyelhettük a helyiek nagy munkakedvét. Meglátogattuk a jászberényi iparosokat is, és szembetűnő volt az a tenni akarás, ahogy túl akartak lépni az előző időszak megszorításain. A várost és épületeit illető első benyomásom kedvezőtlen volt, mert téli időszak lévén füst és köd borította a települést. Későbbi látogatások alkalmával megtapasztalhattuk a fejlődést: csodálatos város lett, ahol úgy éreztem magam, mint otthon.

Conselvei diák színjátszók Jászberényben

– *Az első évek után nagy lendülettel alakultak ki a kapcsolattartás különböző formái. Te aktív részese voltál ennek a fejlődésnek. Kérlek, beszélj erről az időszakról!*

– A két város kapcsolatának fejlődése és egymás megismerésének óhaja egyre növekedett az idő múlásával. A beosztásom – mint önkormányzati tisztségviselő – lehetővé tette számomra a testvérvárosi kapcsolat kiterjesztését különböző területekre, mint például társadalmi, iskolai, gazdasági, vallási stb. kapcsolatokra is.

A két város polgármestere, Vasco Varotto és Magyar Levente urak állandó támogatása mellett szerveztük a látogatásokat és a találkozásokat. Jól emlékszem a jászberényi néptáncos gyerekek conselvei szereplésére, valamint a conselvei tanárok és iskolaigazgatók jászberényi látogatására, amelyet diákcsoportok kölcsönös cseréje követett. De sorolhatnám a sportolók találkozóit, a gazdasági ügyek intézőinek, templomi kórusok, zenekarok stb. kölcsönös látogatásait is. Minderre emlékezve eszembe jutnak azok a személyek is, akikkel ismeretségbe, sőt olykor baráti kapcsolatba kerültem.

– *Sok fiatal: focisták, tanulók, hallgatók jöttek Jászberénybe a te közreműködéseddel. Milyen benyomásaik voltak?*

– Valóban nagyon sok alkalommal kísértem csoportokat, tanulókat, sportolókat stb. Jászberénybe. Minden esetben más és más érzést keltett bennük a látogatás, de ami leginkább megmaradt az emlékezetükben, az a szíves fogadtatás volt a családoknál. Különösen a hallgatók között alakult ki szoros kapcsolat és barátság, ami még most is tart. A legjelentősebb élményeik egyike a Parlament épületének megtekintése volt Budapesten. A gyerekek lelkesedése csak fokozódott, hogy megtekinthették ezt a csodálatos épületet belülről is.

Jászberényi és Conselvei polgármesterek (Buzás Sándor volt tanácselnök)

– *Az olasz delegációk sok helyre kirándultak. Te mely nevezetesebb tájakon, városokban fordultál meg?*

– Nehéz erre a kérdésre válaszolni, mert a jászberényi Önkormányzat által szervezett kirándulások csodálatos helyekre vittek bennünket, amelyeknek kulturális, történelmi és tájképi vonatkozásai is voltak. Néhány meglátogatott város: Gödöllő, Eger, Budapest, Esztergom, Hollókő, Salgótarján, Mátra hegység, Hortobágy. Az összes meglátogatott helyen szép élményekben volt részünk, és ismereteket szerezhettünk a magyar nép életéről és kultúrájáról is.

– *A testvérvárosi kapcsolaton túlmenően a te közbenjárásodra tudott megvalósulni a Jászberényi Főiskola és a Padovai Egyetem közötti Erasmus kapcsolat. Meséj erről!*

– A két egyetem közötti Erasmus megállapodás egyike azoknak a dolgoknak, amelyek bővítették a testvérvárosi kapcsolatot, bár nem szorosan Conselve és Jászberény viszonylatában. Amikor a kedves Bartos Kinga közvetítésével (és tolmácsolás révén) kapcsolatba kerültem Palláné Szénási Magdolna tanárnővel, az Erasmus program koordinátorával, és tudomást szereztem erről a témáról, azonnal felvettem a kapcsolatot a Padovai Egyetem Erasmus hivatalával. Santipolo professzorral megszerveztük az Erasmus jászberényi felelősének padovai látogatását. 2010. október 5-én Jászberényben aláírásra került a szerződés a Padovai Egyetem részéről Matteo Santipolo professzor és a Szent István Egyetem Jászberényi Pedagógiai Kar részéről Barkó Endre dékán között. Emlékszem Molnár Mária Edit hallgató boldogságára, aki jelen volt az aláírásnál. Később Mária másik két hallgatóval együtt néhány hónapot Padovában tölthetett.

– *Nagyon sok emberrel és családdal ismerkedtél meg Jászberényben. Kik voltak ők, és kikkel tartod még most is a kapcsolatot?*

– Meggyőződésem és vallási beállítottságom alapján első helyen az embert nézem és csak azután a származását, hitét, gondolkodását: tehát maga az ember a fontos. A jászberényiekkel immár harminc éve tartó baráti kapcsolat során nagyon sok embert ismertem meg. Először 1989-től kezdve az önkormányzati tisztségviselőket, akikkel oly sokszor szerveztük a látogatások programját. Meg kell említenem az Önkormányzat sofőrjeit, akik fuvaroztak bennünket, továbbá az iskolák tanárait és a sok berényi polgárt, gyerekeket, családokat, a kulturális és sport vezetőket stb. Mindnyájukról őrzök egy-egy emléket.

Emlékszem a szíves fogadtatásra, a kölcsönös tiszteletre, amely aztán baráti kapcsolattá vált. Amikor Jászberénybe jövök, úgy érzem magam mint otthon. Kik ezek a személyek? Hosszú lenne a lista és féltő, hogy valakit kifelejtjenék. Egy

családnak mégis meg akarom köszönni a szívélyes vendéglátást és a barátságot, Szikszai Sándor családjáról van szó. Lányuk, Anita 1991-ben a táncosok csoportjával jött Conselvébe, és a mi vendégünk volt. Azután is kapcsolatban maradtunk, és minden alkalommal, amikor Jászberénybe jövök, ha csak tehetem, meglátogatom őket. Külön meg kell emlékezni azokról a személyekről, akiknek meghatározó szerepe volt a kapcsolatok létrehozásában. Időrendi sorrendben (remélem, hogy nem hagytam ki senkit): *Mária Lehel Hamza (Mária néni), Tóth Marianna, Goda Zoltán, Wittrédi Mónika, Puruczki Klára, Gálik Adrienn, Kátai Szilvia, Soós Andrea, Bartos Kinga, Kiss Andrea*. Ők azok, akik a tolmácsolás igényes szerepét látták el, és a két nyelv kifejezéseinek hiteles visszaadásával segítették a testvérvárosi kapcsolatot.

– *Mi volt a legkedvesebb emléked a Jászberénnyel való kapcsolat sok éve alatt?*

– Nehéz megmondani, hogy az emlékek közül melyik volt a legkedvesebb, hiszen oly sok emlék volt, pozitívak és negatívak vegyesen, de ezek mind a két város és az emberek közötti minél jobb kapcsolatokhoz kötődtek.

Városnapi ünnepség – Szabó Tamás átadja a Pro Urbe díjat Beniamino Benetazzo-nak

– *A testvérvárosi kapcsolatot segítő aktív tevékenységedet 2012-ben Jászberény városa Pro Urbe díjjal ismerte el. Hogyan élted meg ezt az eseményt?*

– Nos, különleges és meglepő esemény volt, amikor közölték velem, hogy az Önkormányzati Testület ebben a megtisztelő kitüntetésben részesít. Nem akartam elhinni, mert csak azt csináltam, amit úgy éreztem, kötelességem megtenni. Ezért is éreztem megtiszteltetésnek, hogy számomra ítélték oda a díjat. Kiderült, hogy én voltam az első külföldi, aki megkapta ezt a magas kitüntetést, s ez még inkább fokozta az örömeimet. Még ma is hálás vagyok azoknak az önkormányzati tisztviselőknek, akik megtiszteltek ezzel a kitüntetéssel, amelyben osztozom mindazokkal, akik közreműködtek a testvérvárosi kapcsolat fejlesztésében.

– *Kevésbé ismerjük a családot, kérlek, mutasd be őket is!*

– Feleséggel, Annával 1975-ben kötöttünk házasságot, ebben az évben ünnepeljük a házasságunk 45. évfordulóját. Három lányunk van: Silvia 1978-ban született, házas, a férje Alessandro, és van egy 9 éves kisfiuk, Giacomo. Silvia egyébként kereskedelmi ügyintéző. Sara 1978-ban született, az ő férje Mirko. Nekik kislányuk van, a 8 éves Anita. Sara egy könyvelési iroda alkalmazottja. A harmadik lány Martina, 26 éves, kulturális idegenforgalmi szakon diplomázott, és a Velencei tartomány városainak művészeti szövetségében dolgozik.

– *Mikor mentél nyugdíjba, és mivel foglalkozol a nyugdíjas éveidben?*

A conselvei önkormányzatnál voltam a pénzügyi osztály vezetője, és onnan mentem nyugdíjba 2004 januárjában, 39 munkában töltött év után. Azonban most is dolgozom, egy saját könyvelőirodát nyitottam, és kb. tíz kis vállalkozás adóügyeivel foglalkozom, és azon felül még 4 önkormányzat könyvvizsgálója is vagyok.

– *A koronavírus járvány nagyon sok kapcsolatot szakított meg országok és városok között. Milyen volt a járvány Conselvében? Remélhetjük-e, hogy a mi testvérvárosi kapcsolatunk a jövőben ugyanúgy működik majd, mint régen?*

– Valóban, a járvány nálunk is nyomasztóan hatott, mint ahogy az egész világban. A félelem valamitől, amit nem is ismerünk, teljesen megváltoztatta az emberek és a népek viszonyát. Conselvében mintegy harmincan fertőződtek meg, de szerencsére mindnyájan meggyógyultak. A legsúlyosabb gond a gazdasági krízis, a különböző vállalati tevékenységek megszűnése. Különösen az idegenforgalomhoz kapcsolható terület érintette, a vendéglátásban pedig szinte megszűnt a bevétel, a tartalékok pedig elfogytak. Jelenleg Olaszországban nem szabad felmondani a dolgozóknak, de amint ez a rendelkezés megszűnik, igen nagy lesz a munkanélküliség. Egészségügyi szempontból nézve, remélem, hogy nagyon gyorsan megtalálják az oltóanyagot, és ezáltal biztonságosabbá válnak az emberek közötti kapcsolatok. Azt kívánom, hogy mielőbb utazhassunk nyugodtan, és visszatérhessünk a találkozásokhoz, hogy kapcsolataink még erősebbek legyenek, mint régen.

Néhány szót váltottunk még. Én megköszöntem, hogy rendelkezésre állt, Beniamino pedig elmondta, hogy a kialakult körülmények miatt kénytelen volt lemondani az idei jászberényi útját, de azt is hozzátette, hogy már lefoglalta szállását a jövő évi látogatásához, mert bízik benne, hogy 2021-re visszaáll a világ rendje. Úgy legyen!